

[Bertel Dahlgaard.]

højelsen — jeg føjer til, altsammen selvfølgelig under hensyn til de særlige forhold, der kommer til at gælde i den overgangstid, vi nu går ind i, og som det ærede medlem hr. Lorentzen berørte. Må jeg forresten i denne forbindelse sige til den højtærede boligminister, at det forekommer mig, at der i forslaget mangler særlige bestemmelser afpasset efter de byer eller dele af landet, hvor det fra gammel tid er tradition, at vedligeholdelsesudgifterne påhviler lejerne, eller hvor ejere og lejere fremtidig i det hele taget måtte være enige om en sådan ordning.

Det radikale venstre vil ikke i dag tage et endeligt standpunkt til de procentforhøjelser, ministeren har foreslået. Grundejerne vil vel nok hævde, at det er altfor lidt, og lejerne i stort tal finde, at de rammes for hårdt. Det kan efter mit skøn ikke nytte, at nogen herinde forinden de saglige overvejelser og undersøgelser, udvalget måtte anstille, låser sig fast på et bestemt standpunkt. Hertil kommer, at spørgsmålet om forhøjelsens omfang afhænger af, hvad lejerne på anden måde opnår, og tillige afhænger af, hvad der bliver resultatet af forhandlingerne om finansministerens afgifts- og grundskyldsforslag.

Den høje regering har med dette forslag, lovforslaget om en overordentlig skat til staten af faste ejendomme, forladt den udligningsskat, den foreslog i foråret, og dette vil selvfølgelig lette forhandlingerne. Jeg har bemærket mig, at formanden for Københavns Grundejerforening, konsul Sliben, forleden på et møde udtalte, at grundejernes argumenter mod en forhøjelse af ejendomsskatterne ikke har den samme styrke som dem, der kunne anvendes overfor udligningsafgiften. Jeg har også bemærket mig — og i anledning af det ærede medlem hr. Lorentzens skarpe ord på et vist punkt i dag kan jeg ikke lade være med at give udtryk derfor — at det ærede medlem hr. Lorentzen i 1953 på de jyske grundejeres delegeretmøde i Haderslev ud-

talte, at skal der blive noget til staten, må man sikkert søge vejen over ejendomsskatterne, og det ærede medlem hr. Lorentzen fortsatte dengang: og der kan nok henvises til, at ejendomsskatterne i byerne ikke er steget nævneværdigt, medens ejendomsskatterne på landet har fået en meget kraftig stigning.

Rent bortset herfra forekommer det mig imidlertid, at finansministeren meget vanskeligt vil kunne forsvare formen for sit grundskyldsforslag. Ministeren foreslår en ny ensartet tillægsgrundskyld på 10 promille årlig for alle ejendomme her i landet. Jeg gør opmærksom på, at udenfor byerne udgør den samlede grundskyld til sogne- og amtskommune gennemsnitlig 42 promille; i 1939 var den tilsvarende promille 17. Grundskylden i byerne er nu gennemsnitlig 6,6 promille; i 1939 var promillen 5,2. Altså grundskyldspromillen er siden 1939 steget fra 17 til 42 i landdistrikterne, medens promillen i byerne kun er steget fra 5,2 til 6,6, og grundskyldspromillen i byerne er i dag kun ca. en sjettedel af grundskyldspromillen udenfor byerne. Jeg synes, at der i betragtning af disse forhold skal en ejendommelig fantasi til at foreslå en forhøjelse af promillen med 10 over hele landet. Hertil kommer, at den foreslåede grundskyld i byerne dog er et led i huslejeudligningen, medens den for landdistrikternes vedkommende hovedsagelig er en beskatning af erhvervsvirksomhed. Virkningerne af en sådan ensartet forhøjelse af grundskylden vil altså blive af en fundamental forskellighed. Man kan efter det radikale venstres skøn ikke indføre noget sådant som del af en huslejelovgivning. Spørgsmålet om en væsentlig, generel forhøjelse af grundskylden for erhvervene må ses i sammenhæng med det øvrige skattesystem og i sammenhæng med, hvilke skattelettelser der gennemføres på andre områder. Udfra disse synspunkter og under hensyn til den store stigning i ejendomsskatterne i landdistrikterne i de sidste 15 år kan det radikale venstre ikke medvirke til denne forhøjelse.